

Μαρτυρία Μυροφόρας Γεωργίου

(Κατάθεση που δόθηκε στις αστυνομικές αρχές της Δημοκρατίας στις 26 Ιανουαρίου 1975. Η Μ. Γεωργίου ήταν από το Παλαίικυθρο και το 1974 ήταν 40 ετών.)

Είμαι η Μυροφόρα Γεωργίου από το Παλαίικυθρον. Στις 15 Αυγούστου 1974 ήλθαν οι Τούρκοι στο χωριό μας. Θα ήταν περίπου η ώρα 2 μ.μ. Τότε άρχισαν να πυροβολούν τις πόρτες των σπιτιών και να μπαίνουν μέσα. Από εκεί μας επήραν όλους τους χωριανούς στο σχολείο. Μαζί μας υπήρχαν και ξένοι. Αργότερα μας είπαν όσοι είμαστε χωριανοί να πάμε στα σπίτια μας.

Στο σπίτι μας είχαμε δύο γέρους από τον Άγιον Επίκτητον. Το Σάββατον, στις 17 Αυγούστου το πρωί, οι γέροι ξεκίνησαν να ταΐσουν τα ζώα τους. Μαζί τους πήγε και ο άνδρας και ο γιος μου ο μικρός, ο Χριστάκης. Τότε ήλθαν πάλιν οι Τούρκοι. Ο γέρος ο ένας φορούσε στρατιωτικά. Μόλις τον είδαν του είπεν «Καλαμαράς, Καλαμαράς» και αμέσως τους επιυροβόλησαν. Ο γέρος πέθανε και ο άλλος πληγώθηκε. Εμείς είμαστε κρυμμένοι. Μαζί τους πληγώθηκε και το μωρό μου, ο Χριστάκης. Το μωρό μου πληγώθηκε στο πόδι. Το επήρα και έτρεξα στο δρόμο. Ένας αξιωματικός με είδε και διέταξε να με πάρουν στο νοσοκομείον.

Είπαν ότι θα με έπαιρναν στην Κερύνεια, αλλά με επήραν στο Δίκωμον. Εκεί είχε νοσοκομείον. Του έραψαν το πόδι του μωρού και του έβαλαν ορόν. Μετά έφεραν μίαν κοπέλαν χωριανή μας, την Γιαννούλα Λιασή. Σε μια στιγμή το μωρό μου ήρχισε να κλαίει. Ο γιατρός σήκωσε το σεντόνι και είδα το μωρό μου μέσα στο αίμα. Μια νοσοκόμα του έβαλε αμέσως οξυγόνον. Εγώ έπεσα χάρω και έκλαιγα. Μετά με έβαλαν να ξαπλώσω και μου επήραν τον σφυγμό μου. Όταν συνήλθα είδα ότι το μωρό δεν ήταν στην κάμαρη και ενόμισα ότι πέθανε.

Την επομένη, την Κυριακή, ήλθαμεν στην Λευκωσία να φέρουμεν την Γιαννούλα Λιασή στο νοσοκομείον. Εκεί είδα ένα Τούρκο χωριανό μας και του είπα για το μωρό, αυτός με ρώτησε αν το είδα το μωρό μου πεδαμένο και του είπα «όχι, δεν μου το έδειξαν». Αυτός διέταξε και μου έβγαλαν φωτογραφίαν. Μετά επεστρέψαμεν στο Παλαίικυθρον, αλλά το χωριό ήταν άδειο. Από εκεί με επήραν στην Βώνην. Τες γυναίκες μας είχαν στο σχολείο και τους άνδρες στην εκκλησίαν.

Στις 21 Αυγούστου, ημέραν Τετάρτην, οι χωριανοί μου μού είπαν ότι τον άνδραν μου, Γεώργιον Λοΐζου, μαζί με πέντε άλλους τους εσήκωσαν από την εκκλησίαν. Μετά ένας αξιωματικός μας είπεν ότι όσους επήραν από την εκκλησίαν, ζουν όλοι. Μετά, μίαν ημέραν που αρρώστησεν η κόρη μου και την επήρα στο νοσοκομείο στο Τζιάος, ένας Τούρκος μου είπε ότι είδε τον άνδραν μου στην Λευκωσία. Μίαν άλλην ημέραν ένας άλλος Τούρκος μου είπε: «Σήμερα είδα τον άνδρα σου». Τον ερώτησα πού είναι και μου είπε, «στο Τζιάος». Εγώ έγραψα ένα σημείωμα να του το πάρει και του είπα να μου φέρει και ένα σημείωμα από τον άνδρα μου, αλλά μου είπε ότι απαγορεύεται.

Μετά από δύο μήνες περίπου μας επήραν στην Κυθρέα να καθαρίσουμεν τα σπίτια. Εκεί έκλαιγα για το μωρό μου και με είδε ο αξιωματικός. Με ρώτησε τι